

HØJESTERETS DOM

afsagt tirsdag den 29. november 2016

Sag 153/2016

(2. afdeling)

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Bjarne Rasmussen, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt dom af Retten i Odense den 18. marts 2013 og af Østre Landsrets 2. afdeling den 27. januar 2016.

I pådømmelsen har deltaget ni dommere: Lene Pagter Kristensen, Marianne Højgaard Pedersen, Jon Stokholm, Poul Dahl Jensen, Vibeke Rønne, Henrik Waaben, Oliver Talevski, Jan Schans Christensen og Jens Kruse Mikkelsen.

Påstande

Dommen er anket af T med påstand om frifindelse.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Anbringender

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at en proportionalitetsvurdering ikke fører til, at udgangspunktet om frakendelse af indfødsret ved svig skal fraviges. Der skal herved lægges særlig vægt på, at T er født i Syrien og først flyttede til Danmark som 19-20 årig. Han har besøgt Syrien tre gange, og han har (ufrivilligt) aftjent værnepligt i næsten et helt år (juni 2010-maj 2011). T har tæt kontakt til sin familie i Syrien, hvor hans forældre og søskende bor. Han behersker arabisk og kurdisk. Han har været bosat i Tyskland fra 2008 til 2012 sammen med sin hustru, der er tysk statsborger. Parret har siden 2012 boet i Danmark. De har

tre børn, hvoraf de to yngste er undfanget efter, at det i 2010 kom frem, at han ikke var irakisk, men derimod syrisk statsborger.

Frakendelse af indfødsretten fører ikke til, at T automatisk skal forlade Danmark. Han har mulighed for at generhverve den oprindelige opholdstilladelse eller at søge om opholdstilladelse som flygtning efter udlændingelovens § 7, ligesom han vil have mulighed for at søge om familiesammenføring med sin ægtefælle.

Der er tale om et groft svigagtigt forhold, hvor han afgav urigtige oplysninger om både sit navn og sin nationalitet, og han kan derfor ikke have haft nogen berettiget forventning om at kunne beholde den danske indfødsret.

Det er ikke i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 7, at indfødsretslovens § 8 A er tillagt tilbagevirkende kraft, idet fratagelse af indfødsret ikke kan betragtes som straf i artikel 7's forstand. Der er taget udtrykkelig stilling hertil i forarbejderne til § 8 A. Frakendelse efter § 8 A afhænger ikke af, om den pågældende straffes for det svigagtige forhold, men kan sammenlignes med annullation af en begunstigende forvaltningsafgørelse. En frakendelse af indfødsretten på grund af svigagtig adfærd kan ikke betragtes som en vilkårlig handling i henhold til artikel 4, litra c, i Den Europæiske Konvention om Statsborgerret fra 1997.

T erkender, at han i sin ansøgning om dansk indfødsret forsætligt afgav urigtige oplysninger, idet han angav at være irakisk statsborger, selv om han var syrisk statsborger. Han bestrider ikke, at svigen var bestemmende for, at han fik dansk indfødsret.

Han har anført navnlig, at en proportionalitetsvurdering fører til, at hans indfødsret ikke skal frakendes ham. I vurderingen må efter forarbejderne til indfødsretslovens § 8 A særligt indgå, at det ikke med sikkerhed kan udelukkes, at han ved fortabelse af sin danske indfødsret bliver statsløs. Det må efter forarbejderne også indgå i vurderingen, at der ikke længere er noget til hinder for, at han kan erhverve dansk indfødsret, idet han på grund af den nuværende krig i Syrien med stor sandsynlighed vil opfylde betingelserne for at kunne blive meddelt opholdstilladelse og senere dansk indfødsret.

Den periode, der er forløbet efter hans erhvervelse af dansk indfødsret, og indtil sag om frakendelse blev indledt, har været meget lang, hvilket også taler imod frakendelse.

Han har en stærk tilknytning til Danmark. Han har stiftet familie og har nu tre mindreårige børn. Han er fuldt integreret i Danmark og har vedvarende haft arbejde her i landet, ligesom han skriver og taler dansk. Han har begrænset kontakt til Syrien og mener ikke at have tilladelse til at rejse ind i Syrien. Ved vurderingen af forholdets grovhed skal tillige indgå, at han i sin tid oplyste sit kurdiske navn, og at han er opvokset i grænseområdet mellem Syrien og Irak.

Bestemmelsen i § 3, stk. 2, i ændringsloven fra 2002 om tilbagevirkende kraft er meget indgribende over for T, idet han hverken på det tidspunkt, hvor han begik det svigagtige forhold, eller på det tidspunkt, hvor han blev meddelt indfødsret, kunne forudse, at han kunne blive frakendt indfødsretten på grund af svigen. Den tilbagevirkende kraft er et så alvorligt indgreb, at det kan sidestilles med en strafferetlig sanktion eller retsfølge overfor ham, hvilket må indgå med betydelig vægt i proportionalitetsvurderingen.

Supplerende sagsfremstilling

T blev i 2007 gift med H, der er tysk statsborger af libanesisk afstamning. Parret har tre børn, der er født i henholdsvis maj 2009, april 2013 og juni 2014.

T er den 1. september 2016 blevet ansat som timelønnet lærer ved Aabenraa Ungdomsskole.

Udlændingestyrelsen har den 4. november 2016 afgivet en udtalelse, hvoraf bl.a. fremgår:

”Udtalelse vedrørende (T) (rettelig T)

...

(T) blev meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 2, den 3. april 1992 og blev asylretligt vurderet i forhold til Irak.

...

Udlændingestyrelsen har endnu ikke taget stilling til, om (T) (rettelig T) kan generhverve det opholdsgrundlag, der bortfaldt i forbindelse med, at han erhvervede dansk indfødsret, jf. udlændingelovens § 18 a.

Det følger af udlændingelovens § 53 a, stk. 1, nr. 3, at en afgørelse om inddragelse efter udlændingelovens § 19 kan påklages til Flygtningenævnet. Afgørelser om inddragelse anses ikke for påklaget i forbindelse med Udlændingestyrelsens afgørelse.

Det følger af udlændingelovens § 19, stk. 7, at bestemmelsen i udlændingelovens § 26, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse ved afgørelser om inddragelse. Det betyder, at der ved afgørelsen om inddragelse skal tages hensyn til, om inddragelsen må antages at virke særligt belastende af de grunde, som er nævnt i bestemmelsen.

Udlændingestyrelsen kan i den forbindelse oplyse, at det forhold, at opholdstilladelsen er opnået ved svig medfører, at der er udvist en sådan grad af egen skyld, at hensynet til udlændingens tilknytning til Danmark ikke tillægges samme vægt i afvejningen som i andre sager, hvor der overvejes inddragelse af andre grunde end svig.

Det følger endvidere af udlændingelovens § 32 a, at afgørelser om inddragelse af opholdstilladelser efter § 7 tillige skal indeholde afgørelse om, hvorvidt udlændingen kan udsendes, hvis denne ikke udrejser frivilligt, jf. udlændingelovens § 31.

Vurderingen af udsendelsesmuligheden vil ske i relation til det land, udlændingemyndighederne lægger til grund, at udlændingen er statsborger i eller asylretligt skal vurderes i forhold til. I den konkrete sag vil det således være Syrien. Vurderingen sker i relation til de aktuelle forhold i det pågældende land og den aktuelle risiko for, at udlændingen vil risikere overgreb eller forfølgelse, som omfattet af udlændingelovens § 31. Det følger af Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets aktuelle praksis, at den generelle sikkerhedsmæssige situation i Syrien i dag er af en sådan karakter, at den blotte tilstedeværelse udgør en krænkelse af den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3, hvorfor der ikke kan ske udsendelse til Syrien.

Indgiver pågældende en ny ansøgning om asyl, vil han asylretligt blive vurderet i forhold til Syrien. Det følger af Udlændingestyrelsens og Flygtningenævnets aktuelle praksis, at den generelle sikkerhedsmæssige situation i Syrien i dag er af en sådan karakter, at den blotte tilstedeværelse udgør en krænkelse af den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Pågældende vil således isoleret set som minimum opfylde kriterierne for at blive meddelt asyl efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Det forhold, at der er afgivet svigagtige oplysninger i forbindelse med en tidligere ansøgning om asyl vil ikke indgå i vurderingen af, hvorvidt pågældende i dag opfylder betingelserne for asyl på et nyt grundlag.

Udlændingestyrelsens tidligere udtalelse i sagen om, at pågældende ikke ville være blevet meddelt asyl alene på grund af sin syriske nationalitet i 1992 skyldes, at de generelle sikkerhedsmæssige og menneskeretlige forhold i Syrien ikke dengang var den samme som i dag, og ligeledes heller ikke var den samme, som den på daværende tidspunkt var i Irak. Det er derfor Udlændingestyrelsens vurdering, at de svigagtige oplysninger om en irakisk identitet har haft afgørende betydning for meddelelse af asyl til pågældende tilbage i 1992.

For så vidt angår spørgsmålet om ophold efter EU-retten, kan det oplyses, at det følger af EU-opholdsbekendtgørelsen §§ 8-12, at familiemedlemmer til EU-statsborgere, der har ret til ophold efter bekendtgørelsens §§ 3-7, har ret til ophold, når de ledsager eller slutter sig til den pågældende EU-statsborger, der har etableret et reelt og faktisk ophold

i Danmark. En tredjelandsstatsborger, der er gift med en her i landet bosat EU-statsborger, kan derfor søge om EU-opholdskort, jf. EU-opholdsbekendtgørelsens § 25, hvis EU-statsborgeren har ret til ophold efter EU-reglerne. En sådan ansøgning kan indgives i Danmark.

Udstedelse af et EU-opholdskort kan nægtes af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed, eller hvis der er tale om misbrug af rettigheder eller svig. Det følger af EU-opholdsbekendtgørelsens 26, stk. 3. Det følger videre af EU-opholdsbekendtgørelsens § 38, at en afgørelse om afslag på EU-opholdskort af hensyn til den offentlige orden skal være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og alene kan begrundes i vedkommendes personlige adfærd. En tidligere straffedom kan således ikke i sig selv begrunde en sådan en sådan afgørelse. Den personlige adfærd skal udgøre en reel, umiddelbar og tilstrækkelig alvorlig trussel, der berører en grundlæggende samfundsinteresse.”

Udlændingestyrelsen har den 7. november 2016 afgivet en supplerende udtalelse:

”Den 26. oktober 2016 anmodede Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, Indfødsretskontoret om supplerende oplysninger til henvendelse af 14. oktober 2016 vedr. (T) (rettelig T) opholdsgrundlag:

Vil (T) (rettelig T) kunne søge om familiesammenføring på trods af, at han opholder sig i Danmark/EU? Da han er syrisk statsborger, vil han ikke kunne søge om familiesammenføring fra sit hjemland.

Vil (T)s (rettelig T) svigagtige adfærd i forbindelse med sin ansøgning om asyl i Danmark påvirke hans ansøgning om familiesammenføring?

Udlændingestyrelsen skal i den forbindelse oplyse, at en ansøgning om familiesammenføring efter udlændingelovens § 9, stk. 1, kun kan indgives her i landet, hvis udlændingen har lovligt ophold i medfør af §§ 1-3 a, § 4 b eller § 5, stk. 2, i medfør af EU-reglerne, jf. § 6, eller en opholdstilladelse efter §§ 7-9 f, 9 i-9 n eller 9 p, og hvis ingen særlige grunde taler herimod. Hvis udlændingen ikke har lovligt ophold, har fået fastsat en udrejsefrist eller har en anden ansøgning om opholdstilladelse under behandling, kan ansøgning om opholdstilladelse efter stk. 1 kun indgives her i landet, hvis Danmarks internationale forpligtelser kan tilsige det, jf. udlændingelovens § 9, stk. 21.

Når Udlændingestyrelsen modtager en ansøgning om familiesammenføring fra en udlænding, der opholder sig her i landet, vil det på baggrund af oplysningerne i den konkrete ansøgning, blive vurderet, hvorvidt ansøgningen kan tillades indgivet her i landet.

Det forhold, at der er afgivet svigagtige oplysninger i (T) (rettelig T) tidligere ansøgning om asyl i Danmark, vil ikke indgå i vurderingen af en eventuel ansøgning om familiesammenføring.”

Indfødsretslovens § 8 A (jf. lovbekendtgørelse nr. 422 af 7. juni 2004) er sålydende:

”§ 8 A. Den, der i forbindelse med sin erhvervelse af dansk indfødsret har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger, kan ved dom frakendes indfødsretten, hvis det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen.”

§ 8 A blev indsat i indfødsretsloven ved lov nr. 193 af 5. april 2002 om ændring af indfødsretsloven og udlændingeloven. Ændringsloven indeholdt følgende overgangsbestemmelse:

”§ 3...

Stk. 2. Loven finder anvendelse, selv om dansk indfødsret er erhvervet før lovens ikrafttræden.”

Ved samme lovændring blev § 18 a indsat i udlændingeloven:

”§ 18 a. En opholdstilladelse bortfalder, når en udlænding erhverver dansk indfødsret.

Stk. 2. En udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i lov om dansk indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1.

Stk. 3. Generhvervelse efter stk. 2 er betinget af, at der ikke ville være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet efter stk. 1, jf. § 19.”

Af bemærkningerne til forslaget til den nævnte ændringslov fremgår bl.a. (Folketingstidende 2001-02, 2. saml., tillæg A, lovforslag nr. L 33, s. 654 ff.):

”2. *Gældende ret*

2.1. *Grundlovens § 44*

Efter grundlovens § 44 kan ingen udlænding opnå dansk indfødsret uden ved lov. Bestemmelsen antages at indebære, at lovgivningsmagten ikke kan overlade til andre at bestemme, hvilke udlændinge der kan opnå dansk indfødsret.

Det antages, at grundlovens § 44 ikke er til hinder for, at det ved lov overlades til administrative myndigheder eller til domstolene at træffe afgørelse om, at en person mister sin danske indfødsret. Som eksempel på en sådan ordning kan nævnes indfødsretslovens § 9 om løsning fra dansk indfødsret, jf. nærmere pkt. 2.2.2.

...

2.3. *Internationale konventioner mv.*

2.3.1. *FN-konventionen om begrænsning af statsløshed*

Danmark ratificerede i 1977 De Forenede Nationers konvention af 30. august 1961 om begrænsning af statsløshed.

Konventionen forpligter de kontraherende stater til ikke at fratage nogen person statsborgerretten, hvis en sådan fratagelse ville gøre den pågældende statsløs. Det gælder dog ikke, hvis statsborgerretten er opnået ved "urigtige anbringender eller svig" (konventionens formulering).

En kontraherende stat kan efter konventionen kun fratage statsborgerret med hjemmel i love, der giver den pågældende rimelig lejlighed til at gøre indsigelser gældende for en domstol eller anden uafhængig instans.

2.3.2. Europarådskonventionen om statsborgerret

Ved lov nr. 1018 af 23. december 1998 om ændring af lov om dansk indfødsret mv. gennemførtes de ændringer i indfødsretslovgivningen, som var nødvendige for at kunne gennemføre Europarådskonventionen af 6. november 1997 om statsborgerret i dansk ret. Danmark har endnu ikke ratificeret konventionen. [Dette er efterfølgende sket med virkning fra den 1. november 2002].

Efter konventionen skal landenes regler om statsborgerret blandt andet være baseret på det princip, at ingen må kunne fratages sin statsborgerret på et vilkårligt grundlag. Ifølge den forklarende rapport til konventionen sigter bestemmelsen herom såvel til fratagelsesproceduren som til det materielle grundlag for fratagelsen.

Efter konventionen skal afgørelser om fratagelse af statsborgerret være ledsaget af en skriftlig begrundelse, og afgørelser om fratagelse skal kunne gøres til genstand for fornyet administrativ eller retslig prøvelse.

Det fremgår af den forklarende rapport, at princippet om, at ingen må kunne fratages sin statsborgerret på et vilkårligt grundlag, generelt indebærer, at en afgørelse om fratagelse skal være forudsigelig, proportional og foreskrevet ved lov. Disse begreber forklares ikke nærmere i rapporten, men er velkendte fra andre konventioner, herunder navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Når Menneskerettighedskonventionen kræver, at et indgreb skal være foreskrevet ved lov, antages det at betyde, at indgrebet skal have hjemmel i national lovgivning i bred forstand. Krav om forudsigelighed indebærer, at borgerne skal have mulighed for at forudse, hvornår og under hvilke betingelser det offentlige kan foretage indgreb i deres rettigheder. Når offentlige myndigheder overlades skønsmæssige beføjelser, skal indholdet og omfanget af skønnet og den måde, hvorpå det skal udøves, være angivet med tilstrækkelig klarhed i den pågældende lovgivning. Der skal være tilstrækkelige retssikkerhedsgarantier mod vilkårlige indgreb fra det offentlige.

Med hensyn til Menneskerettighedskonventionen kan det i øvrigt nævnes, at denne konvention, der bygger på et såkaldt retsstatsprincip ("rule of law"), ikke generelt forbyder lovgivning med tilbagevirkende gyldighed, når der ikke er tale om kriminalisering eller strafskærpelse med tilbagevirkende gyldighed.

I den forklarende rapport til Europarådskonventionen om statsborgerret er som eksempel på en vilkårlig fratagelse af statsborgerret nævnt, at fratagelsen sker af politiske grunde.

Efter konventionen må der ikke i den nationale lovgivning være bestemmelser om automatisk fortabelse af statsborgerretten eller fortabelse af statsborgerretten ved den pågældende stats beslutning. Der gælder imidlertid en række undtagelser herfra, bl.a. hvis erhvervelse af statsborgerret i den pågældende stat er sket gennem "bedragerisk handlemåde, urigtige oplysninger eller fortielse af relevante forhold" (konventionens formulering). Det fremgår af den forklarende rapport, at der ikke alene skal være tale om en bevidst handling eller undladelse fra ansøgerens side, men handlingen eller undladelsen skal også have haft afgørende indflydelse på erhvervelsen af statsborgerretten. Formuleringen "fortielse af relevante forhold" omfatter ansøgerens fortielse af ethvert forhold, som hvis det havde været kendt på tidspunktet for erhvervelsen ville have været til hinder for, at den pågældende opnåede statsborgerret. Som eksempel er i den forklarende rapport nævnt fortielse af, at den pågældende er statsborger i et andet land, eller fortielse af, at den pågældende er blevet dømt for en alvorlig forbrydelse.

Efter konventionen er det ikke en hindring for fortabelse af statsborgerretten, at den pågældende derved bliver statsløs.

Konventionen åbner mulighed for, at den nationale lovgivning kan indeholde bestemmelser om, at børn, hvis forældre fortaber deres statsborgerret i det pågældende land, som hovedregel også fortaber deres statsborgerret, medmindre den ene af forældrene fortsat har statsborgerret i det pågældende land.

2.3.3. Europarådets Ministerkomités anbefaling vedrørende begrænsning af statsløshed
Det fremgår af Europarådets Ministerkomités anbefaling nr. R (99) 18 af 15. september 1999, at en stat ikke nødvendigvis bør tage statsborgerretten fra en person, som viser sig at have opnået statsborgerretten gennem "bedragerisk handlemåde, urigtige oplysninger eller fortielse af relevante forhold" (anbefalingens formulering). Det anføres, at der ved afgørelsen bør tages hensyn til det konkrete forholds grovhed og andre relevante omstændigheder, herunder den pågældendes tilknytning til landet.

Det anføres i den forklarende rapport til anbefalingen bl.a., at konkret tilknytning til landet ikke i sig selv bør være en hindring for fratagelse af statsborgerret, når statsborgerretten er opnået ved bedragerisk handlemåde, urigtige oplysninger eller fortielse af relevante forhold. Det anføres endvidere, at det er op til det enkelte land at afgøre, hvilke omstændigheder der skal inddrages i en vurdering af, om det er proportionalt at fratage statsborgerret erhvervet ved svig i tilfælde, hvor den pågældende derved bliver statsløs.

3. Lovforslagets udformning

3.1. Frakendelse af indfødsret, som er erhvervet ved svig

3.1.1. Det er i praksis formentlig meget sjældent, at nogen erhverver dansk indfødsret på grundlag af forsætligt urigtige eller vildledende oplysninger eller på grundlag af bevidst fortielse af relevante oplysninger. Efter regeringens opfattelse kan det imidlertid virke stødende, hvis lovgivningen i tilfælde, hvor en person ved svig uretmæssigt har erhvervet dansk indfødsret, ikke indeholder klare regler om, at en sådan uretmæssigt opnået indfødsret kan frakendes igen.

Spørgsmålet om frakendelse af en uretmæssigt opnået indfødsret har ved flere lejligheder været drøftet i Folketinget, og det er blevet aktualiseret af et par konkrete sager.

På baggrund heraf foreslås det, at der i indfødsretsloven indføres en generel bestemmelse, der giver mulighed for ved dom efter en samlet vurdering af omstændighederne i den enkelte sag at frakende en person dansk indfødsret, hvis den pågældende har handlet svigagtigt i forbindelse med erhvervelsen, og det svigagtige forhold har været bestemmende for, at den pågældende fik indfødsret. Bestemmelsen er udformet under hensyn til grundlovens § 44 og de internationale regler mv. på området.

3.1.2. Muligheden for at frakende indfødsret på grund af svigagtigt forhold omfatter efter den foreslåede nye bestemmelse (§ 8 A) enhver, der har dansk indfødsret, men bestemmelsen vil ikke have nogen reel praktisk betydning med hensyn til personer, som har erhvervet dansk indfødsret ved fødslen, og personer, der har erhvervet dansk indfødsret ved legitimation eller ved adoption, jf. pkt. 2.2.1 ovenfor. Bestemmelsen vil således i praksis navnlig omfatte personer, der har erhvervet dansk indfødsret ved erklæring eller ved naturalisation.

Den foreslåede bestemmelse er udformet således, at det kun er den person, som har handlet svigagtigt, der kan frakendes sin indfødsret. Den pågældendes eventuelle børn under 18 år, som har erhvervet dansk indfødsret gennem den pågældende, jf. pkt. 2.2.1 ovenfor, vil ikke kunne få frakendt deres indfødsret i medfør af bestemmelsen.

3.1.3. Efter den foreslåede bestemmelse forudsætter frakendelse af indfødsret, at den udviste svig har været "bestemmende" for, at den pågældende person erhvervede dansk indfødsret. Der skal således være tale om en situation, hvor vedkommende ikke ville have fået dansk indfødsret, hvis han eller hun havde afgivet rigtige og/eller fyldestgørende oplysninger. F.eks. har den udviste svig ikke været bestemmende, hvis en person, der har opnået dansk indfødsret på grundlag af en falsk identitet, ville have opfyldt betingelserne for at erhverve dansk indfødsret med sin virkelige identitet.

3.1.4. Efter den foreslåede bestemmelse er det en betingelse for, at en persons indfødsret kan frakendes, at den pågældende har udvist svigagtigt forhold i forbindelse med erhvervelsen, f.eks. ved forsætligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger eller fortie relevante oplysninger.

Det kræves ikke, at den svigagtige handling eller undladelse skal være foretaget i nærtidsmæssig sammenhæng med erhvervelsen af indfødsret f.eks. vil der med hensyn til en naturaliseret person ikke kun kunne lægges vægt på urigtige oplysninger, som er givet i ansøgningen om naturalisation.

Forsætlig afgivelse af urigtige eller vildledende oplysninger og fortielse af relevante oplysninger vil være de praktiske hovedeksempler på svigagtige forhold, der kan have betydning for erhvervelsen af dansk indfødsret. Disse eksempler er derfor nævnt udtrykkeligt i den foreslåede bestemmelse. Bestemmelsens henvisning til svigagtige forhold vil således i praksis navnlig have selvstændig betydning, hvis det ikke er den pågældende person selv, der har afgivet urigtige oplysninger mv., men en anden person, som har handlet efter aftale med eller i øvrigt på foranledning af den pågældende. Som eksempel herpå kan nævnes, at en person, der ansøger om indfødsret ved naturalisation, lader en anden person møde til den samtale, hvor ansøgerens danskkundskaber skal vurderes, og derved opnår dansk indfødsret.

3.1.5. Det kræves efter bestemmelsen, at den pågældende skal have handlet forsætligt med hensyn til de beskrevne forhold. Er der alene tale om uagtsomhed, kan den pågældendes indfødsret således ikke frakendes.

Er der *afgivet* oplysninger, skal den pågældende alene have haft forsæt til, at oplysningerne var urigtige eller vildledende. I disse tilfælde vil der normalt være tale om, at vedkommende har udfyldt et ansøgningsskema eller i øvrigt besvaret spørgsmål fra myndighederne i forbindelse med sagsbehandlingen, og den pågældende må i disse tilfælde naturligvis gå ud fra, at han eller hun alene bliver bedt om oplysninger, som har betydning for sagen.

Ved *fortielse* af oplysninger kan det derimod efter omstændighederne være mindre klart for den pågældende, om oplysningen har betydning for sagen eller ej. Bestemmelsen foreslås derfor udformet således, at den pågældende skal have haft forsæt til at fortie "relevante" oplysninger, dvs. at han eller hun skal have vidst eller i øvrigt haft forsæt med hensyn til, at oplysningen ville have betydning for sagen.

Forsætskravet omfatter ikke, at det svingagtige forhold har været bestemmende for erhvervelsen af dansk indfødsret, jf. herved pkt. 3.1.3 ovenfor. Det kræves således ikke, at den pågældende skal have vidst (eller forventet), at de urigtige eller manglende oplysninger ville have afgørende betydning for sagens udfald.

3.1.6. De ovenfor under pkt. 3.1.3-3.1.5 nævnte betingelser skal være opfyldt, for at en persons indfødsret kan frakendes i medfør af den foreslåede bestemmelse. Er betingelserne opfyldt, vil den pågældendes indfødsret som hovedregel skulle frakendes. Bestemmelsen giver imidlertid mulighed for, at domstolene kan vurdere alle omstændigheder i den enkelte sag og i forbindelse hermed foretage en proportionalitetsvurdering, som kan føre til et andet resultat, jf. formuleringen "kan ... frakendes". I den samlede vurdering vil der kunne indgå en række forskellige momenter. Der bør navnlig lægges vægt på en afvejning af forholdets grovhed over for en eventuel frakendelses indgribende betydning for den pågældende. Det bør herved generelt holdes for øje, at frakendelse af dansk indfødsret ikke automatisk medfører, at den pågældende skal forlade landet, jf. også lovforslagets § 2 (ændring af udlændingeloven) om generhvervelse af en opholdstilladelse, som tidligere er bortfaldet som følge af, at den pågældende fik dansk indfødsret.

Den foreslåede bestemmelse er ikke begrænset således, at den kun kan anvendes over for personer med dobbelt statsborgerskab, men frakendelse af dansk indfødsret vil være mere indgribende over for den pågældende, hvis han eller hun derved bliver statsløs. Det kan således også indgå i rettens vurdering, om den pågældende person vil blive statsløs ved at miste sin danske indfødsret.

Hvis der på det tidspunkt, hvor spørgsmålet om frakendelse behandles, ikke længere er noget til hinder for, at den pågældende kan erhverve dansk indfødsret, vil dette være et moment, som kan tale imod frakendelse. En sådan situation vil f.eks. kunne foreligge, hvis den pågældende person ved at forfalske en dato har opnået indfødsret ved naturalisation på et tidligere tidspunkt, end det ellers havde kunnet ske. I tilfælde, hvor påstand om frakendelse af dansk indfødsret er nedlagt i forbindelse med en straffesag, bør det dog også tages i betragtning, at en dom for strafbart forhold normalt vil være til hinder

for, at den pågældende kan erhverve dansk indfødsret før efter udløbet af en vis karenstid, der er afhængig af straffens strenghed.

Strafansvaret for det svigagtige forhold, der er begået i forbindelse med erhvervelsen af dansk indfødsret, forældes efter straffelovens almindelige regler herom. Da frakendelse af dansk indfødsret imidlertid ikke har karakter af en strafferetlig sanktion, foreslås der dog ingen forældelsesfrist for frakendelsen. Udvist svig i forbindelse med erhvervelse af dansk indfødsret forældes således ikke i forhold til den foreslåede bestemmelse, men længden af den periode, der er forløbet efter erhvervelsen, vil indgå i rettens vurdering i den konkrete sag.

...

3.3. Lovens virkning vedrørende forhold inden lovens ikrafttræden

Det foreslås, at lovændringen også finder anvendelse i forhold til personer, der har erhvervet dansk indfødsret før lovens ikrafttræden.

Den foreslåede bestemmelse om frakendelse af dansk indfødsret vil således også kunne anvendes i tilfælde, hvor de svigagtige forhold er begået og indfødsretten erhvervet før lovens ikrafttræden. Loven vil dermed få tilbagevirkende gyldighed.

Det er ud fra principielle retssikkerhedsmæssige overvejelser i almindelighed forbundet med væsentlige betænkeligheder at tillægge regler, der virker bebyrdende for borgerne, tilbagevirkende gyldighed. Borgerne bør til enhver tid kunne vide, hvilke regler der regulerer den enkeltes adfærd, og dette princip er udtryk for, at borgerne som regel har en berettiget forventning om, at retsvirkningerne af en handling afhænger af regler, der var trådt i kraft på det tidspunkt, hvor handlingen blev foretaget.

Efter regeringens opfattelse gør de nævnte principielle betænkeligheder sig ikke gældende med hensyn til at tillægge den foreslåede regel om frakendelse af indfødsret tilbagevirkende gyldighed, skønt frakendelse af indfødsret vil have bebyrdende karakter. Frakendelse af dansk indfødsret vil således ikke have karakter af en strafferetlig sanktion eller retsfølge, men vil snarere kunne sammenlignes med annullation af en begunstigende forvaltningsafgørelse, som ansøgeren har opnået ved svigagtigt forhold. En person, der har opnået indfødsret uretmæssigt ved svig, vil ikke have en berettiget forventning om at bevare indfødsretten.

Frakendelse af indfødsret i medfør af de foreslåede bestemmelser vil kun kunne ske i tilfælde, hvor korrekt oplysning af sagen ville have været til hinder for, at den pågældende erhvervede indfødsret. Ved frakendelsen mister den pågældende således ikke en retsposition, som han eller hun på erhvervelsestidspunktet var berettiget til at opnå. Tværtimod er der tale om at bringe virkningen af en uretmæssighed til ophør.”

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om T skal frakendes dansk indfødsret efter indfødsretslovens § 8 A. Det følger af bestemmelsen, at den, der i forbindelse med erhvervelse af dansk indfødsret har udvist svigagtigt forhold, herunder ved forsætligt at afgive urigtige eller vildledende oplysninger

eller fortie relevante oplysninger, ved dom kan frakendes indfødsretten, hvis det udviste forhold har været bestemmende for erhvervelsen.

Det er ubestridt, at T har udvist svigagtigt forhold, fordi han – både da han oprindeligt kom til Danmark i 1991 og fik asyl, og da han i 1998 søgte om dansk indfødsret – afgav urigtige oplysninger, idet han angav at være irakisk statsborger, selv om han var syrisk statsborger. Det er også ubestridt, at han handlede forsætligt, og at svigen var bestemmende for, at han fik asyl og siden dansk indfødsret.

Efter forarbejderne til § 8 A skal der som hovedregel ske frakendelse af indfødsret, når lovens betingelser er opfyldt. Det følger imidlertid samtidig af forarbejderne, at domstolene efter en proportionalitetsvurdering kan fravige hovedreglen. Der bør i den forbindelse navnlig lægges vægt på en afvejning af på den ene side forholdets grovhed og på den anden side, hvor indgribende betydning en frakendelse vil have for den pågældende. Det bør herved generelt holdes for øje, at frakendelse af dansk indfødsret ikke automatisk medfører, at den pågældende skal forlade landet. Efter forarbejderne anses frakendelse af dansk indfødsret for mere indgribende, hvis den pågældende herved bliver statsløs, og det indgår også i proportionalitetsvurderingen, hvor lang tid der er forløbet efter erhvervelsen af dansk indfødsret.

T har som nævnt afgivet urigtige oplysninger om sin nationalitet både ved sin ansøgning om asyl i 1991 og ved sin ansøgning om dansk indfødsret i 1998. Han har forklaret, at han var klar over, at hvis han fortalte, at han kom fra Syrien, ville han blive sendt tilbage. En ansøgers oplysninger om sin nationalitet er i almindelighed af afgørende betydning for sagens behandling og afgørelse, og Højesteret tiltræder, at Ts svigagtige adfærd er af betydelig grovhed.

Ved bedømmelsen af, hvor indgribende betydning en frakendelse vil have for T, må der tages hensyn til, at han har en nær tilknytning til Danmark bl.a. i kraft af sit langvarige ophold og tilknytning til arbejdsmarkedet, samt til det forhold, at hans mindreårige børn er danske statsborgere. Det må dog samtidig tages i betragtning, at en frakendelse af dansk indfødsret ikke automatisk betyder, at han skal forlade Danmark, idet han bl.a. har mulighed for at søge asyl på grundlag af de aktuelle forhold i Syrien eller at søge om opholdstilladelse efter EU-retten som ægtefælle til en herboende EU-statsborger.

Henset til forholdets betydelige grovhed finder Højesteret, at det ikke har afgørende betydning, om T fortsat har syrisk statsborgerskab, eller at der er forløbet lang tid, efter at han erhvervede dansk indfødsret.

Højesteret tiltræder herefter, at proportionalitetsvurderingen ikke fører til, at hovedreglen om frakendelse af indfødsretten efter indfødsretslovens § 8 A skal fraviges.

Efter § 3, stk. 2, i ændringsloven fra 2002 finder § 8 A også anvendelse, selv om dansk indfødsret er erhvervet før lovens ikrafttræden, hvilket betyder, at § 8 A har tilbagevirkende kraft.

I overensstemmelse med det, som er anført i forarbejderne, finder Højesteret, at det ikke er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, at § 8 A er tillagt tilbagevirkende kraft. Det bemærkes herved særligt, at bestemmelsens tilbagevirkende kraft ikke er i strid med forbudet mod at pålægge eller skærpe straf med tilbagevirkende kraft i artikel 7 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, idet frakendelse af indfødsret efter § 8 A ikke kan anses for en straf i artikel 7's forstand. Det bemærkes endvidere, at bestemmelsens tilbagevirkende kraft ikke indebærer, at frakendelse af indfødsret sker på et vilkårligt grundlag i strid med artikel 4, litra c, i Den Europæiske Konvention om Statsborgerret fra 1997. En person, der har opnået indfødsret ved svig, må således regne med, at indfødsretten vil kunne frakendes, hvis svigen opdages. Som anført i forarbejderne kan dette sammenlignes med, at en begunstigende forvaltningsakt efter almindelige forvaltningsretlige grundsætninger kan annulleres som ugyldig i forhold til den, som har handlet svigagtigt.

Højesteret stadfæster herefter dommen.

Thi kendes for ret:

Landsrettens dom stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for Højesteret.

DOM

Afsagt den 27. januar 2016 af Østre Landsrets 2. afdeling
(landsdommerne Kaspar Linkis, Frosell og Annette Dam Ryt-Hansen (kst.) med domsmænd).

2. afd. nr. S-995-13:

Anklagemyndigheden

mod

T

(cpr.nr. ...71-...)

(advokat Bjarne Rasmussen, besk.)

Odense Rets dom af 18. marts 2013 (11-1457/2013) er anket af T med påstand om frifindelse.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Justitsministeriet har ved skrivelse af 5. februar 2013 tilsluttet sig politiets indstilling om, at der indledtes sag om frakendelse af Ts danske indfødsret.

Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet har den 5. august 2015 skrevet til Statsadvokaten i Viborg som følger:

”1. Ved breve af 9. januar og 2. september 2014 har Statsadvokaten i Viborg anmodet Justitsministeriet om en udtalelse vedrørende Ts statsborgerretlige forhold til Syrien, herunder om han vil fortabe sit statsborgerskab, hvis han frakendes sin danske indfødsret, samt hvorvidt T vil kunne rejse tilbage til Syrien og etablere sig henset til den aktuelle situation.

Det bemærkes, at ressortansvaret for udlændingeområdet, herunder sager vedrørende indfødsret, ved kongelig resolution af 28. juni 2015 er overført fra Justitsministeriet til Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet.

2. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet kan i den anledning oplyse, at T i henhold til lov nr. 273 af 17. april 2000 om indfødsrets meddelelse erhvervede dansk indfødsret med virkning fra den 24. april 2000 under navnet (T) med irakisk statsborgerskab. Der blev i den forbindelse ikke stillet krav om, at han som betingelse for erhvervelse af dansk indfødsret skulle løses fra sit hidtidige statsborgerskab.

3. Med hensyn til Ts statsborgerretlige forhold til Syrien har Udenrigsministeriet den 2. juni 2015 oplyst, at T er syrisk statsborger, og at han aktuelt ikke er efterlyst af de syriske myndigheder. Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet kan i den forbindelse – på baggrund af oplysninger fra Udlændingeministeriet – oplyse følgende om Ts kontakt med de syriske myndigheder:

1. T indrejste den 16. juni 2007 med dansk pas til Syrien fra Danmark og udrejste på samme pas den 13. juli 2007.
2. T indrejste den 17. juni 2010 med dansk pas under navnet (T) til Syrien fra Tyskland. Det var i passet anført, at han havde irakisk oprindelse. Ved ankomsten blev han arresteret og passet blev konfiskeret, da han ifølge de syriske myndigheders oplysninger var syrer og ikke iraker, og da han var udeblevet fra militærtjeneste. En dommer udstedte den 7. september 2010 et dokument, hvorefter T ikke kunne forlade Syrien før aftjening af militærtjeneste.
3. T påbegyndte den 12. juli 2010 tjeneste i det syriske militær.
4. T blev fritaget fra yderligere militærtjeneste den 23. maj 2011 efter at have betalt et undtagelsesgebyr, der er et gebyr, som udlandssyrere kan betale for ikke at tjene i militæret.
5. Den 24. juni 2011 kunne T frit forlade Syrien. Siden denne dato har han ikke været eftersøgt af de syriske myndigheder og kan frit ind- og udrejse af landet. Det fremgår ikke af de syriske myndigheders registre, at T har forladt Syrien igen.

4. For så vidt angår retstilstanden i Syrien har Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet tilvejebragt en uofficiel oversættelse af den relevante syriske statsborgerskabslovgivning (dekret nr. 276 af 24. november 1969) ...

Det bemærkes i den tilknytning hertil, at Udenrigsministeriet over for Justitsministeriet (nu Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet) har oplyst, at en lokal advokat i Damaskus har bekræftet, at den vedlagte syriske statsborgerskabslovgivning formelt er det lovgrundlag, der er gældende i Syrien, men at ingen domstol på grund af den aktuelle situation i Syrien kan bruge loven som retsgrundlag.

Som det fremgår af ... syriske statsborgerskabslovgivning medfører erhvervelse af fremmed statsborgerskab ikke automatisk fortabelse af syrisk statsborgerskab, medmindre der efter den pågældendes anmodning er udstedt et dekret, som tillader fortabelse af syrisk statsborgerskab, jf. artikel 10.

Det fremgår endvidere, at frakendelse af syrisk statsborgerskab kan ske ved retskendelse bl.a. i tilfælde, hvor det syriske statsborgerskab er erhvervet ved svig, jf. artikel 20.

Endelig følger det af artikel 21, at syrisk statsborgerskab kan fratages ved dekret i en række tilfælde, der er nærmere opregnet i bestemmelsens litra a-g.

Det er herefter efter omstændighederne bl.a. muligt at fratage statsborgerskab, såfremt en syrisk statsborger uden forudgående tilladelse har erhvervet fremmed

statsborgerskab (litra a), frivilligt tilslutter sig militærtjeneste i en fremmed stat uden tilladelse (litra b) eller er involveret i aktiviteter eller arbejde for et land, som er i krig mod Syrien (litra d).

Efter det for Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet oplyste, er T således syrisk statsborger og ikke aktuelt efterlyst af de syriske myndigheder. Der ses endvidere ikke – ud fra de foreliggende oplysninger om syrisk statsborgerskabslovgivning – at være holdepunkter for at antage, at T (automatisk) fortaber sit syriske statsborgerskab, hvis han frakendes sin danske indfødsret.

5. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt T vil kunne rejse tilbage til Syrien, skal Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet bemærke, at det følger af Udlændingelovens § 18 a, at en udlænding, hvis danske indfødsret er blevet frakendt ved dom efter § 8 A i indfødsretsloven, kan generhverve den opholdstilladelse, der er bortfaldet ved udlændingens erhvervelse af dansk indfødsret. Generhvervelsen er dog betinget af, at der ikke vil være grundlag for at inddrage den opholdstilladelse, der er bortfaldet, jf. § 19.

Det bemærkes endvidere, at det fremgår af forarbejderne til udlændingelovens § 18 a, at Udlændingestyrelsen på eget initiativ skal tage stilling til, om en person, der har fået frakendt sin danske indfødsret, kan generhverve den opholdstilladelse, som den pågældende var i besiddelse af ved erhvervelsen af dansk indfødsret.”

Forklaringer

Der er for landsretten afgivet supplerende forklaring af tiltalte og vidnet Birgitte Borker Alberg, Justitsministeriet, der begge har forklaret i det væsentlige som for byretten.

Der er endvidere afgivet forklaring af vidnet fuldmægtig Sinne Brunsgaard Pedersen, Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet, Indfødsretskontoret.

Tiltalte har supplerende forklaret blandt andet, at hustruen kommer fra Libanon, ikke Libyen. Nu er hun kun tysk statsborger. De mødte hinanden i Berlin. Tidligere har de boet sammen i Tyskland. Nu bor de i X-by i Danmark med tre mindreårige fællesbørn. Det ældste barn er født i Tyskland, de to yngre i Danmark. Han ved ikke, hvilket statsborgerskab børnene har, men de har et dansk pas. Han arbejder som arabisk tolk i X-by Kommune. Sit asylmotiv i forhold til Syrien undlod han at benytte, fordi han var bange for at blive sendt til Syrien. Han har været i Syrien tre gange i alt, efter at han fik dansk statsborgerskab. Der gik 13 år, inden han tog derned første gang. På det tidspunkt var der en lidt friere periode i Syrien. Han følte sig også tryggere, fordi han havde fået dansk pas. Siden episoden, hvor han blev anholdt, har han ikke måttet rejse ind i Syrien. De enkelte besøg var på tre-fire uger. Han har sine forældre og søskende i Syrien og slægtninge i flere andre lande, men ingen slægtninge i Danmark. Han

kan ikke blive godkendt som tolk for politiet på grund af den verserende sag om rettighedsfrakendelse. Familien i Syrien har borgerkrigen på tæt hold, og han har tæt kontakt til dem. Han kender ikke sin præcise alder.

Vidnet Birgitte Borker Alberg har supplerende forklaret blandt andet, at hun er fuldmægtig i Udlændingestyrelsen. T opnåede tidsubegrænset ophold. Vidnet var sagsbehandler på sagen. Der bliver ikke rejst mange sager som denne ved domstolene. T havde ikke fået opholdstilladelse, hvis han havde oplyst, at han var syrer. Derfor ville han heller ikke efterfølgende have opnået dansk indfødsret. Skrivelsen af 5. februar 2013 er en anmodning til politiet om at rejse sag. Anerkendelsesprocenten for syrere, som i dag søger asyl, er særdeles høj.

Vidnet Sinne Brunsgaard Pedersen har forklaret blandt andet, at hun er fuldmægtig i indfødsretskontoret i Udlændinge-, Integrations- og Boligministeriet. Hun har overtaget behandlingen af sagen i februar 2015. Oplysningerne i skrivelsen af 5. august 2015 er blandt andet indhentet gennem Udenrigsministeriet. Ambassadens advokat har til Udenrigsministeriet oplyst, at lovgivningen ikke benyttes blandt andet på grund af de mange personer, som kommer til Syrien for at kæmpe, og som ikke alle kan opnå statsborgerskab i Syrien.

Landsrettens begrundelse og resultat

Efter bevisførelsen for landsretten lægges det til grund, at T har forholdt sig som anført i tilkendegivelsen. Dog har der under sagen været enighed om, at det rettelig var den 26. maj 1998, at T til politimesteren i Aarhus afgav oplysningen om, at han var den irakiske statsborger (T). Det lægges endvidere til grund, at det var et forsætligt svigagtigt forhold, som var bestemmende for, at han efterfølgende blev meddelt dansk indfødsret.

Udgangspunktet er herefter, at hans danske indfødsret skal frakendes ham, medmindre en proportionalitetsvurdering fører til et andet resultat.

En samlet vurdering af oplysningerne om Ts personlige tilknytning til Syrien og Danmark, hans private og arbejdsmæssige forhold, sagens tidsmæssige forløb og forholdets betydelige

grovhed fører til, at landsretten frakender ham den danske indfødsret. Det findes i denne forbindelse ikke fornødent at tage stilling til, om T fortsat har syrisk statsborgerskab.

Landsretten stadfæster derfor dommen.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Byrettens dom i sagen mod T stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for landsretten, dog at statskassen endeligt bærer 10.000 kr. med tillæg af moms af salæret til forsvareren.

DOM

afsagt den 18. marts 2013

Retten nr. 11-1457/2013

Politiets nr. 2300-83990-00183-11

Anklagemyndigheden

mod T

cpr. nr. ...71-...

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Tilkendegivelsen er modtaget den 20. februar 2013.

Sagen er indbragt for retten i medfør af indfødsretslovens § 8 D med påstand om frakendelse af indfødsret i medfør af indfødsretslovens § 8 A.

idet tiltalte den 15. maj 1998 overfor Politimesteren i Århus, i sin ansøgning om opnåelse af dansk indfødsret, svigagtigt oplyste, at han var den irakiske statsborger (T), uagtet at han rettelig var den syriske statsborger T, alt hvorved han formåede Folketinget til ved lov af 17. april 2000, uberettiget at meddele ham dansk indfødsret.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om frakendelse af indfødsret i medfør af indfødsretslovens § 8 A.

T har nedlagt påstand om frifindelse.

Sagens oplysninger

Det fremgår af brev af 18. januar 2011 fra Udlændingesservice, at (T) den 3. april 1992 af Udlændingesservice blev meddelt opholdstilladelse efter Udlændingelovens § 7, stk. 2 (de facto), som irakisk statsborger.

Det fremgår endvidere, at han ved lov af 17. april 2000 blev dansk statsborger med virkning fra den 24. april 2000.

Udlændingesservice har i brev af 1. februar 2011 til Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration oplyst, at (T) i forbindelse med sin ansøgning om asyl har forklaret om forhold i Irak, som gav anledning til hans indrejse i Danmark, og at den pågældende ikke har oplyst om asylrelevante forhold i Syrien.

Ifølge oplysninger fra Den Danske Ambassade i Damaskus, Syrien, blev ambassaden den 21. juni 2010 kontaktet af (T)s hustru, H, der oplyste, at (T) var blevet anholdt ved indrejse til Syrien, idet han ikke havde aftjent sin værnepligt i Syrien. Hustruen oplyste overfor ambassaden, at (T) var syrisk kurder.

Ifølge de syriske myndigheder er (T) syrisk statsborger og bærer navnet T. Da den pågældende ikke tidligere har aftjent værnepligt i Syrien, er han nu værnepligtig

Den 17. januar 2011 og den 21. marts 2011 har (T) ved personlig fremmøde på ambassaden erkendt at have opgivet falsk nationalitet/identitet i forbindelse med sin oprindelige ansøgning om asyl i Danmark.

Forklaringer

Der er under sagen afgivet forklaring af T og af Birgitte Borker Alberg, Justitsministeriets Udlændingeafdeling, Indfødsretskontoret.

T har forklaret, at han i slutningen af 1991 kom til Danmark. Det er rigtigt, at han opgav forkert nationalitet i forbindelse med ankomsten til Danmark. Han oplyste, at han har to navne. Dels et på arabisk, dels et på kurdisk. Hans arabiske navn i Syrien er T. Han er født i Syrien og boede i Syrien, indtil han var cirka 19 år gammel, hvorefter han kom til Danmark. Forinden da havde han været igennem Libyen, Tyskland og Sverige. Han rejste fra Syrien til Libyen og endte i 1991 i Danmark. Han blev dog forinden anholdt i Sverige og udleveret til Danmark. Han ansøgte om asyl i Danmark. Han angav, at han var fra Irak og brugte sit kurdiske navn. Han har aldrig på noget tidspunkt oplyst, at han reelt er statsborger i Syrien, før sagen begyndte at rulle. I maj 1998 søgte han om dansk statsborgerskab, idet han samtidig fastholdt, at han kom fra Irak. Han blev anholdt i Syrien i 2010. Han fortalte, hvem han var og sandheden kom for dagen. I 2008 flyttede han til Tyskland og blev gift med en tysk statsborger. Hans kone er libysk statsborger, men har tysk statsborgerskab. Han bosatte sig derfor i Tyskland. Han og hans kone har et barn sammen på knap 4 år og de venter barn om cirka en måneds tid. I 2010 tog han på familieferie til Syrien. Da han landede i Aleppo lufthavn, blev han anholdt. Han var fængslet i 26 dage, indtil han blev overgivet til militæret. De sagde, at det skyldtes, at han ikke havde aftjent sin værnepligt. Han bad sin kone tage kontakt til Den Danske Ambassade. Der blev det afsløret, at han ikke var irakisk statsborger. Det var ikke meningen, at det skulle komme frem. Efter 11 måneder betalte han nogle penge til militæret og blev herefter fritaget for yderligere militær tjeneste. Herefter rejste han tilbage til Berlin. Han måtte ikke efterfølgende rejse tilbage til Syrien. Han bor nu i Danmark. Han kom tilbage til Danmark i 2012. Da han kom til Danmark i 1991, flyttede han til Odense og fandt et arbejde. Herefter tog han job i Århus og boede der i cirka 3½ år. Han flyttede tilbage til Odense og blev selvstændig med en butik i ...gade men måtte efterfølgende lukke den. Han gik herefter på VUC og fik job i Vejle og flyttede igen til Odense, hvor han kørte bus, indtil han flyttede til Berlin i 2008, hvor han har haft arbejde som buschauffør. Han blev gift med sin kone i 2007. Han arbejder nu som arabisk tolk og har gjort det i knap et års tid. Under hans opvækst boede han i den nordlige del af Syrien tæt ved den irakiske grænse. Hans mors familie er kendt politisk og har været med i oppositionen. Familien har også været medlem af modstandsbevægelsen i Syrien. Han kunne ikke arabisk, da han startede i skolen. Han og hans søskende har alle både et kurdisk og et arabisk navn. Han kunne ikke tale kurdisk dengang, da han kom i skole. Det er rigtigt, at han havde et asylmotiv fra Syrien, men brugte det ikke. Han var klar over, at hvis han fortalte, at han kom fra Syrien, ville han blive sendt tilbage. Han var bange for at blive sendt tilbage til Syrien, og derfor oplyste han ikke, at han er syrer. Han ønskede ikke at blive sendt tilbage til Syrien af hensyn til familien. Han var bange for de syriske myndigheder, og han har en fætter, der har været i fængsel. Hvis han skulle sendes tilbage, så ville han hellere sendes tilbage til Irak end til Syrien. Hans kone har en uddannelse som apoteksmedhjælper fra Tyskland, og hun er gået i gang med at lære det danske sprog, men skal nu på barsel. Han ønsker ikke at miste sit danske statsborgerskab, idet han føler, at halvdelen af ham er dansk. Det var ikke første gang, han var i Syrien i 2010. Han har været der to gange tidligere. Man betaler et beløb, når man rejser ind i Syrien, men denne gang

krævede man for mange penge af ham. Han ved ikke, om han fortsat vil have sit syriske statsborgerskab, hvis han mister sit danske statsborgerskab.

Birgitte Borker Alberg, Justitsministeriets Udlændingeafdeling, Indfødsretskontoret, har forklaret, at T aldrig ville have opnået dansk statsborgerskab, hvis han i sin tid havde oplyst, at han var syrer. Hun kan ikke nærmere redegøre for, hvad der vil ske, såfremt T mister sit danske statsborgerskab, men der er ikke nedlagt påstand om udvisning. Man vil formentlig tage stilling til, hvorvidt der er opholdsgrundlag i Danmark. Hun er ikke bekendt med, at man i forbindelse med erhvervelse af dansk statsborgerskab samtidigt skulle give afkald på sit oprindelige statsborgerskab. Hun er heller ikke bekendt med, at T har mistet sit syriske statsborgerskab. Hun forklarede, at T som følge af hans oplysninger om, at han kom fra Irak opnåede flygtningestatus og midlertidigt ophold i Danmark i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 2. Han opnåede herefter tidsbegrænset ophold, hvilket var en af betingelserne for, at han kunne opnå statsborgerskab. Han ville aldrig have opnået tidsbegrænset ophold, såfremt han i sin tid havde oplyst, at han var syrer. Der er ikke noget krav om, at man mister sit oprindelige statsborgerskab, når man søger om dansk statsborgerskab.

Rettens begrundelse og afgørelse

Efter bevisførelsen og på baggrund af Ts egen forklaring må det lægges til grund, at T i 1998 i forbindelse med ansøgningen om opnåelse af dansk indfødsret urigtigt angav, at han var af irakisk nationalitet, uagtet at han rettelig var af syrisk nationalitet. Det må endvidere lægges til grund, at T var bekendt med, at han ikke ville have opnået dansk indfødsret, hvis han havde oplyst, at han var af syrisk nationalitet.

Den af T udviste svig har således været bestemmende for erhvervelsen af dansk indfødsret.

Retten finder, at det udviste forhold har været af en sådan grovhed, at indfødsretten skal frakendes, uanset Ts langvarige ophold i Danmark, idet det må lægges til grund, at årsagen til, at forholdet først blev opdaget i 2010, ikke kan tilskrives de danske myndigheder, men den omstændighed, at T ved indrejse i Syrien i 2010 blev anholdt, fordi han ikke havde aftjent sin værnepligt i Syrien.

Påstanden om frakendelse af indfødsret i medfør af indfødsretslovens § 8A tages til følge, som nedenfor bestemt.

Thi kendes for ret:

T frakendes dansk indfødsret.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger, dog betaler statskassen salæret til den tidligere beskikkede forsvarer, advokat Bjarne Rasmussen.